

været Mand, rimeligvis selv vilde have valgt den og udtalte sig med Varme om den Betydning, Aarhundredets storslaaede Ingeniør-Virksomhed sikkert en Gang vilde faa for Menneskehedens Frigørelse, idet hun ytrede, at man ved saaledes gennem Jernbaner, Telegrafer og Kanaler at formindske Afstanden mellem Landene efterhaanden ogsaa vilde bidrage til at udjævne de indbyrdes Forskelligheder og dermed gøre det første Skridt til den endelige Virkeliggørelse af Menneskenes gamle Drøm om en broderlig Forstaaelse mellem alle Jordens Folkeslag.

Per saa' ved disse Ord undrende hen paa hende. Han havde aldrig selv betragtet sin Virksomhed fra det Standpunkt; men han følte sig i høj Grad tiltalt af saaledes at se sit Kanal-Projekt stillet i en ophøjet Idés Tjeneste. Han var ikke langt fra at blive bevæget. Han slog Blikket mod Jorden og følte selv, at han blev rød.

»Det er virkelig Skade for mig, Frøken, — at jeg ikke har lært Dem at kende for længe siden,« sagde han efter en Stunds Tavshed.

Skønt han gjorde sig Umage for at lægge lidt Lystighed i sin Stemme, hørte han godt, hvor flovt det lød. Men han havde følt Trang til at bevidne hende sin Taknemmelighed, fordi hun dér i et eneste Øjeblik havde givet hans store Livsværk en helt ny og uanet Værdi for ham og for Menneskeheden.